

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 193/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., S., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Pz 269/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2009 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Pz 269/08.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Sťažovateľ podal ďalší opakovaný podnet - piaty na GP SR dňa 23. 3. 2009 pod podacím číslom 89567047 na podacej pošte v M.

Porušovateľ podnetu nielenže v zákonnej lehote do 10 dní nepotvrdil prijatie podnetu, ale ani ho nevybavil v zákonnej lehote do dvoch mesiacov od jeho podania.

Apelujem na zákonný imperatív § 32 ods. (2) a § 33 ods. (1) v spojení s čl. 2 ods. (2) Ústavy SR. Ak zákon ustanovuje prokuratúre lehotu, z citovaného článku Ústavy vyplýva povinnosť prokuratúry dodržať zákonom určenú lehotu.

Podotýkam v ďalšom na ustanovenia § 3-6 zákona o prokuratúre.

- Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre: „Pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného predpisu či sú splnené podmienky na podávanie návrhu na začatie konania pred súdom...“

Tvrdím a poukazujem na skutočnosť, že som využil ustanovenie § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre vo vzťahu ku spôsobu vybavenia podnetu generálnou prokuratúrou, lebo inak by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen zistiť skutočnosti, ktoré tvrdím, ale aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných a faktických prekážok ďalšieho postupu príslušného nadriadeného prokurátora...

- Podnet (opakovaný podnet) zakladá povinnosť prokurátora aj nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi. Splnené nebolo!

Ústavnou i zákonnou povinnosťou sťažovateľa bolo vyčerpať všetky právne prostriedky ochrany mnou tvrdeného porušenia základného práva, tak ako mi to umožňuje právny poriadok Slovenskej republiky...

Ďalej apelujem na ustálenú judikatúru Ústavného súdu:

- Podstatou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je, že sa ho oprávnená osoba domáha zákonom ustanoveným postupom na orgáne príslušnom na jej poskytnutie, pričom rozsah, spôsob a doba jeho uplatnenia závisí výlučne

od toho, kto sa jej domáha. Jeho uplatnenie je však podmienené splnením príslušných zákonných podmienok (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 Ústavy SR).

Vychádzajúc z uvedeného k porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR orgánom štátu dochádza iba vtedy a v takom rozsahu, v akom sa ho oprávnená osoba prejavom svojej vôle samotná domáhala na orgáne príslušnom na poskytnutie inej právnej ochrany...

- Ku samotnému skutkovému stavu podania mimoriadneho dovolania.

Apelujem na: a) Procesné nástupníctvo § 92 OSP

§ 92 OSP

(1) Na návrh účastníka môže súd pripustiť, aby do konania pristúpil ďalší účastník. Súhlas toho, kto má takto do konania vstúpiť, je potrebný, ak má vystupovať na strane navrhovateľa.

(2) Ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

Tento imanentný znak bol splnený a v tom čase konkurzným súdom v Košiciach schválený.

§ 107 OSP

(4) Ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví. Správca postúpil svoje práva na sťažovateľa legitímnym spôsobom. Orgán štátnej moci - NS SR v tomto prípade porušil zákon.

Miestna príslušnosť

§ 88 OSP Namiesto všeobecného súdu odporcu je na konanie príslušný súd

j) na ktorom sa vykonáva konkurz alebo vyrovnanie, ak ide o spory nimi vyvolané s výnimkou sporov o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov;

V ad hoc rozhodoval v prvom stupni miestne príslušný súd KS KE, kde prebiehalo konkurzne konanie, nakoľko išlo o spor vyvolaný konkurzom.

Citované ustanovenia sú zo zákona v čase rozhodovania na súde platného.

V Ad hoc v súdnom konaní tieto atribúty boli splnené a zákonne.

„Orgán štátnej moci NS SR ich vo svojich procesných postupoch a rozhodnutí úmyselne opomenul a opovrhoval nimi“ Generálna prokuratúra stíha všetko o čom sa dozvie - (princíp legality § 2 ods. 5)

Preto sa pýtam prečo bol zákon porušený a orgán prokuratúry to prehľadá?

- Ustanovenie § 243e ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana. Voľná úvaha generálneho prokurátora o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie, je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Preukazujem skutočnosti, ktoré by potvrdili priamu súvislosť medzi nepodaním mimoriadneho dovolania na Najvyšší súd Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 ústavy, porušenie ktorého namietam.

a) Najprv treba uviesť, že generálny prokurátor nemôže zistiť porušenie zákona. Toto zistenie môže urobiť jedine sud, ktorý rozhoduje o mimoriadnom dovolaní. Preto stačí, ak sa generálny prokurátor domnieva, že bol porušený zákon. Inak by v každom prípade mimoriadneho dovolania bol úspešný.

b) Aj druhý predpoklad sa pohybuje na úrovni domnienky. Stačí, ak sa generálny prokurátor nazdáva, že použitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku si vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov...

Jednou z dôležitých zásad, ktorá sa uplatňuje pred orgánom na inú právnu ochranu je citujem „vigilantibus iura“ každý nech si stráži svoje práva v zmysle čl. 46 (1) Ústavy SR v korelácii s § 3-6, § 31-36 zák. o prokuratúre.

Sú to skutočnosti, ktoré potvrdili priamu súvislosť medzi nepodaním mimoriadneho dovolania na Najvyšší súd Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 ústavy, a vo vzťahu k prokurátorom, ktorí porušili povinnosti vyplývajúce z § 26 ods. 1, neboli vykonané opatrenia voči podriadeným prokurátorom v spojení s § 188 písm. a), b) a nasl. zákona o prokurátoroch.»

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol:

„1. Základné právo M. K. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o zákl... bolo nekonaním GP SR porušené.

2. Ústavný súd SR prikazuje GP SR, ktorá porušila základné práva a slobody, aby obnovila stav pred porušením tohto základného práva a slobody.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 138/02 a iné).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta piatym opakovaným podnetom nevybavenie štvrtého opakovaného podnetu v zákonnej lehote určenej zákonom č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Pz 269/08.

Na základe citácie niektorých ustanovení zákona o prokuratúre sa domnieva, že generálna prokuratúra porušila jeho základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy v spojení s právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak neodpovedala ešte na jeho piaty podnet z 23. marca 2009, a tiež preto, že nereagovala ani na jeho štvrtý opakovaný podnet, ktorý podal na pošte v M. 9. januára 2009.

Ústavný súd vo veci sťažovateľa zistil viaceré dôvody na odmietnutie jeho sťažnosti.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ

podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na rozhodnutie (petitom). Petit požadovaný sťažovateľom sa však nezhoduje s dôvodmi sťažnosti. Sťažovateľ namieta síce porušenie svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom (nekonaním) generálnej prokuratúry, ale v petite sťažnosti okrem toho, že vôbec neoznačil konanie generálnej prokuratúry, v ktorom malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv, v dôvodoch sťažnosti ani riadne neodôvodnil a vôbec nekonkretizoval, v čom vidí porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo svojej veci (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Sťažnosť sťažovateľa okrem toho obsahuje aj také odôvodnenie, ktoré sa týka údajného nezákonného postupu generálneho prokurátora, ktorý nepodal v jeho veci mimoriadne dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), čím porušil aj ďalší článok ústavy, a to konkrétne čl. 2 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ k tomu tvrdí, že *„Sú to skutočnosti, ktoré potvrdili priamu súvislosť medzi nepodaním mimoriadneho dovolania na Najvyšší súd Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 ústavy, a vo vzťahu k prokurátorom, ktorí porušili povinnosti vyplývajúce z § 26 ods. 1, neboli vykonané opatrenia voči podriadeným prokurátorom v spojení s § 188 písm. a), b) a nasl. zákona o prokurátoroch“*.

Toto odôvodnenie uvedené v sťažnosti sťažovateľa však okrem toho, že je nezrozumiteľné, nemá ani žiadne vyústenie v petite jeho sťažnosti, z ktorého by mal ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádzať.

Týka sa to aj tej časti odôvodnenia jeho sťažnosti, v ktorej sťažovateľ cituje niektoré ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a tvrdí, že v jeho veci došlo aj k porušeniu zákona zo strany najvyššieho súdu. Odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa teda nie je vôbec zosúladené s jeho návrhom na rozhodnutie.

Zároveň sťažovateľ nepriložil k svojej sťažnosti ani podanie (odpoveď) generálnej prokuratúry, ktorým vybavila jeho predchádzajúce podnety, napr. tretí podnet, z ktorého by mohol ústavný súd vychádzať pri zisťovaní, či následný postup (nekonanie) generálnej prokuratúry nebol v tomto prípade v súlade s ustanoveniami zákona o prokuratúre.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aké vyplývajú z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 151/06).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 117/05).

Ústavný súd preto na základe uvedeného rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa, a to pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2009